

ences on his growth and formation as a revolutionary, his activity not only in his hometown and the neighbouring region but also all over the country. Between 1928 and 1943, Slavchev published a number of materials in some periodicals and engaged in polemics with various authors. He established friendly relations and carried on a correspondence with Dimitar Strashimirov Ivan Undzhiev, Lubomir Doychev, Ivan Popov and other researchers, writers and public figures committed to the subject of the Apostle. Some of his works remained unpublished and nowadays it is possible to read them only as manuscripts in the archives in Plovdiv and Sofia.

В дългогодишната история на музея на Васил Левски в родния му град са оставили имената си не един и двама уредници и екскурзоводи, посрещали всеки ден многобройните посетители, полагали грижи да се събере и съхрани макар и малобройното оцеляло наследство, свързано с личността на Апостола, с неговия род и семейство, с неговите сподвижници и революционния комитет в Карлово. Между хората, работили повече от 75 години – от 1937 г. до този момент, има историци, филолози, педагози и хора без специална квалификация. Първият в тази немалка редица е Никола Славчев. През 1942 г. той е назначен за уредник на отворената през 1937 г. като музей родна къща на Васил Левски - възстановения с много ентузиазъм през 1933 г. роден дом на Апостола – осиротял и рухнал след Освобождението. Поверена му е къщата в западния край на възрожденско Карлово, в която на 6/18 юли 1837 г. се ражда Васил Иванов Кунчев.

Името на Никола Славчев е свързано с родния дом на Апостола още от времето на неговото възстановяване през 1933 г. И от 1937 г., когато карловци го отварят като музей, без да дочакат държавна благословия и държавни

Никола Славчев, 1941 г..

/Nikola Slavchrv/